

saadant Skrift. Den højtærede Konseilspræsident tilstod i Gaar her i Salen, at han virkelig havde rettet i Ordene i den Erklæring, som han afgav overfor mig, da jeg havde spurgt ham, hvorvidt der var anvendt den samme Metode ved Opgørelsen af Sveriges og Norges som ved Opgørelsen af Danmarks Militærudgifter. Men jeg maa der overfor sige, at det er dog i højeste Grad utilladeligt, at den højtærede Konseilspræsident her i Tinget mundtlig afgiver en Erklæring, som hilses med Jubel af hans Meningsfæller, som løbe sammen om mig og sige: se, saa, min Ven, der fik du da et Svar, som var klart og tydeligt, hermed er da enhver Indvending fra din Side fejlet bort, en Erklæring, som opfattes paa samme Maade af de Herrer i Pressen, saaledes at alle de ministerielle Presseorganer støde i Basunen og juble over den klare og tydelige Erklæring, som den højtærede Konseilspræsident har afgivet. Og medens alle Tilhængere i Pressen af den højtærede Konseilspræsident sidde og skrive Jubelartikler over den klare og tydelige Erklæring, som den højtærede Konseilspræsident har afgivet, sidder samtidig dermed den højtærede Konseilspræsident selv og retter i Manuskriptet og udvisker den Erklæring, som han modtager Ros for af hele det Pressekor, som skal synge til hans Pris. Hvis det skal kunne kaldes for en Fremgangsmaade, som er en Konseilspræsident værdig, ved jeg ikke mere, hvad Ære er.

Venstre-reformpartiet har — siger den højtærede Konseilspræsident — ikke nægtet Krigsminister Madsen at gennemføre de her foreliggende Lovforslag. Men hvorledes hænger det sammen? Nej, det har Venstre-reformpartiet ikke nægtet, thi det kom Venstre-reformpartiet ikke til, det nægtede allerede Bestyrelsen. Det er dog en underlig Maade at komme og føre frem her i den offentlige Debat den Ting, at Reformpartiet aldrig har nægtet Krigsminister Madsen at gennemføre de foreliggende Lovforslag. Man skulde jo tro, at der havde været en Forhandling i Partiet, en Tilslutning til Forslaget. Nej, der er sket endnu mere end det, at Partiet nægtede Krigsminister Madsen at gennemføre disse Forslag. Der er sket det, at endog-saa Partibestyrelsen selv paa egen Haand har nægtet Krigsminister Madsen det og gjort det saa eftertrykkeligt, at man fandt det urigtigt overhovedet at henvende sig til Partiet angaaende denne Sag. Man gik slet ikke til Partiet, fordi man paa Forhaand ansaa det for haabløst, og Krigs-

minister Madsen havde Grund til at anse det for haabløst ikke alene, fordi man havde faaet Afslag fra Bestyrelsen, men ogsaa fordi han personlig havde henvendt sig til overmaade mange Medlemmer af Venstre-reformpartiet og underhaanden spurgt dem, om de dog ikke vilde gaa med til at stemme for højere Officerslønninger, og overalt, hvor han havde henvendt sig, var han bleven afvist, saa at han ogsaa ad den Vej meget vel vidste, at det var ganske haabløst at gaa til Partiet; saa i Realiteten har Partiet i Virkeligheden ganske afvist Krigsminister Madsens Forslag. Men Krigsminister Madsen var jo en overmaade energisk Mand, og da han ikke kunde komme i Vej med sine Officerslønninger her nede i Folketinget, søgte han at tage sin Lejlighed i Agt oppe i Landstinget, og da man fra dette Ting til Landstinget havde oversendt et Forslag om Tilskud til de fri Fattiggasser, henvendte Krigsminister Madsen sig i Landstinget til Føreren for de fri-konservative og prøvede paa, om han kunde faa truffet en politisk Aftale, saaledes at det skulde gøres til Betingelse for at gennemføre Loven om de fri Fattiggasser, at man tillige gennemførte forhøjede Lønninger til Officererne. Der paastaar nu Krigsminister Madsen, at det var noget, han gjorde ganske naivt og rent sagligt, og at det var der ikke noget politisk i. Det kan saamænd ogsaa gerne være, at han i god Tro er gaaet det Ærinde, men at der ikke skulde være nogen Politik, nogen Politiker bag ved hele denne Manøvre, er dog meget lidet troligt, for der var jo en ganske overordentlig god og klar Politik i det, at hvis man i Foraaret 1903 lige før Folketingsvalget kunde have faaet tilvejebragt en saadan Situation, at man havde faaet oversendt til Gennemførelse til Landstinget Forslag om de fri Fattiggasser sammenkoblet med højere Lønninger til Officererne, havde man her haft en Mulighed — som vist ogsaa var bleven til Virkelighed — for at sprænge Venstre-reformpartiet lige før Valgene i 1903 og saa altsaa komme til at gaa til Valg i en ganske uklar Situation, i hvilken det ikke vilde være dem, som vare bleve sprængte ud af Venstre-reformpartiet paa denne Konstellation, muligt at faa klargjort Vælgerne Sagens sande Sammenhæng. Naa, det blev heldigvis standset, fordi daværende Finansminister Hage lagde sig imellem og fik stoppet hele denne Sag, men der ser man, hvor megen Politik der allerede den Gang var i Officerslønningerne, og hvordan man